

Sygn. akt I C 21/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartosz Kasielski

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2021 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.

przeciwko Polskiemu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od Polskiego (...) z siedzibą w W. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. kwotę 11.040,04 zł (jedenaście tysięcy czterdzieści złotych 4/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 marca 2021 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od Polskiego (...) z siedzibą w W. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. kwotę 2.610,52 zł (dwa tysiące sześćset dziesięć złotych 52/100) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 21/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 grudnia 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. wystąpiła przeciwko Polskiemu (...) z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 14.026,61 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty, a także przyznanie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazała, że dochodzone roszczenie stanowi odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 26 czerwca 2017 roku, którą wierzytelność nabyła w drodze umowy cesji od poszkodowanego.

(pozew k.4 – 8)

W odpowiedzi na pozew z dnia 26 lutego 2021 roku Polskie (...) z siedzibą w W. wniosło o oddalenie powództwa oraz przyznanie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany, nie kwestionując samej zasady swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 26 czerwca 2017 roku oraz wysokości dobowej stawki czynszu najmu, podniósł zarzut przedawnienia roszczenia oraz braku legitymacji czynnej po stronie powódki. Zanegował również ważność umowy najmu pojazdu zastępczego. Ponadto wskazał, że niezasadne było korzystanie przez poszkodowanego z pojazdu zastępczego przez okres 63 dni.

(odpowiedź na pozew k.35 – 46)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 25 czerwca 2017 roku w wyniku kolizji drogowej uszkodzony został pojazd marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność J. M.. Sprawca kolizji, którego danych nie udało się ustalić, poruszał się pojazdem zarejestrowanym na terenie Wielkiej Brytanii.

(pismo z dnia 16 października 2017 roku k.55)

Na skutek doznanych uszkodzeń pojazd nie nadawał się do dalszej jazdy. J. M. nie dysponował w tym czasie innym pojazdem mechanicznym. Samochód był mu niezbędny w celach dojazdu do pracy. Poszkodowany nie miał środków pieniężnych na dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu we własnym zakresie.

(zeznania świadka J. M. k.111v – 112v)

W dniu 5 lipca 2017 roku J. M. dokonał zgłoszenia szkody w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.. W dniu 26 września 2017 roku sprawa została przekazana do Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., jako podmiotu właściwego do jej załatwienia.

(zgłoszenie szkody, pismo informujące o przekazaniu sprawy – w aktach szkody na płycie CD k.120)

W dniu 26 czerwca 2017 roku J. M. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. umowę najmu pojazdu zastępczego marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) do dnia 4 lipca 2017 roku określając dobową stawkę czynszu na kwotę 240 złotych netto.

(umowa najmu k.17 – 18, zeznania świadka M. B. k.110 – 111 oraz J. M. k.111v – 112v)

Tego samego dnia, tj. 26 czerwca 2017 roku poszkodowany zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. umowę przelewu wierzytelności obejmującej prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 25 czerwca 2017 roku.

(umowa przelewu wierzytelności k.19, zeznania świadka M. B. k.110 – 111 oraz J. M. k.111v – 112v)

W dniu 4 lipca 2017 roku J. M. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. umowę najmu pojazdu zastępczego marki A. (...) o numerze rejestracyjnym El (...) do dnia 29 sierpnia 2017 roku określając dobową stawkę czynszu na kwotę 315 złotych netto.

(umowa najmu k.11, zeznania świadka M. B. k.110 – 111 oraz J. M. k.111v – 112v)

Tego samego dnia, tj. 4 lipca 2017 roku poszkodowany zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. umowę przelewu wierzytelności obejmującej prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 25 czerwca 2017 roku.

(załącznik do umowy przelewu k.76 – 77, zeznania świadka M. B. k.110 – 111 oraz J. M. k.111v – 112v)

W dniu 9 sierpnia 2017 roku J. M. zbył na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (podmiot, który wygrał przetarg w toku postępowania likwidacyjnego) pozostałość (wrak) uszkodzonego pojazdu marki R. (...) za kwotę 2.001,25 złotych.

(zeznania świadka J. M. k.112v, umowa sprzedaży k.80)

J. M. zwrócił pojazd zastępczy marki A. (...) w dniu 29 sierpnia 2017 roku.

W związku z korzystaniem przez poszkodowanego z pojazdu zastępczego S. (...) przez okres 8 dni wynajmujący obciążył go czynszem najmu w wysokości 2.361,60 złotych brutto.

W związku z korzystaniem przez poszkodowanego z pojazdu zastępczego A. (...) przez okres 55 dni wynajmujący obciążył go czynszem najmu w wysokości 15.982,31 złotych brutto. Ostatecznie wynajmujący zastosował 25% rabat i wysokość dobowej stawki czynszu najmu wyniosła 236,25 złotych netto.

(protokół zdawczo – odbiorczy k.75, faktury k.9, 16)

Decyzją z dnia 18 października 2017 roku Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przyznała na rzecz J. M. odszkodowanie z tytułu szkody całkowitej zaistniałej w pojeździe marki R. (...). Odszkodowanie zostało wypłacone poszkodowanemu w dniu 20 października 2017 roku.

(decyzja z dnia 18 października 2017 roku oraz informacja o wypłacie – w aktach szkody na płycie CD k. 122)

W dniach 11 października 2017 roku oraz 9 listopada 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. wezwała ubezpieczyciela do wypłaty odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego w wysokości odpowiednio 15.982,31 złotych oraz 2.361,60 złotych.

(ostateczne przedsądowe wezwania do zapłaty k. 13, 20)

Decyzją z dnia 27 kwietnia 2018 roku ubezpieczyciel przyznał na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. kwotę 4.651,68 złotych tytułem odszkodowania za koszty związane z najmem pojazdu zastępczego, uznając za uzasadniony 22 – dniowy okres najmu oraz dobową stawkę czynszu w wysokości 211,44 złote brutto.

(decyzja z dnia 27 kwietnia 2018 roku k.56 – 57)

W dniu 12 lutego 2019 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. umowę przelewu wierzytelności obejmującej prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 25 czerwca 2017 roku.

(umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem k.14 – 15, 78 – 79)

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności złożonych przez strony dokumentów, w tym akt likwidacji szkody, jak również zeznań świadków J. M. i M. B., przy czym wyniki postępowania dowodowego nie były przedmiotem zastrzeżeń żadnej ze stron w toku procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Na wstępie należy podkreślić, że na żadnym etapie postępowania nie była kwestionowana zasada odpowiedzialności pozwanego, która opiera się o treść art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 123 pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2003, Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). Bezsporna pozostawała również wysokość dobowej stawki czynszu najmu, gdyż w odpowiedzi na pozew (k.45) pozwany wskazał, że nie kwestionuje stawek czynszu najmu stosowanych przez powódkę jako mieszczących się w granicach rynkowych. Spór sprowadzał się do legitymacji czynnej powódki, ważności umowy najmu oraz długości uzasadnionego okresu najmu.

W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd w pierwszej kolejności dokonał jednak oceny podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia.

Nie może budzić większych wątpliwości, że termin przedawnienia dla roszczenia związanego z dochodzeniem odszkodowania wynikającego ze zdarzenia drogowego, którego źródłem jest czyn niedozwolony wynosi 3 lata (art. 442¹ § 1 k.c.). W myśl zaś dyspozycji art. 118 k.c. zdanie drugie w brzmieniu obowiązującym od dnia 9 lipca 2018

roku (zmiana treści na skutek ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy Kodeks Cywilny oraz niektórych innych ustaw – Dz.U. 2018, poz. 1104) koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Stosownie zaś do regulacji art. 5 ust. 1 ustawy nowelizującej do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Oznacza to, że w dacie wytoczenia powództwa tj. w dniu 31 grudnia 2020 roku (data stempla pocztowego) roszczenie nie było przedawnione, gdyż był to ostatni dzień biegu tego terminu (upływ 3 lat w dniu 25 czerwca 2020 roku, jednakże przesunięcie terminu na koniec roku kalendarzowego tj. 31 grudnia 2020 roku) i to przy założeniu, że w dacie szkody (25 czerwca 2017 roku) bądź najpóźniej z końcem 2017 roku poszkodowany miał już świadomość, że odpowiedzialnym za powstałą szkodę jest w istocie Polskie (...) z siedzibą w W.. Z kolei czynność procesowa w postaci zainicjowania postępowania sądowego jest klasycznym przykładem czynności przerywającej bieg termin przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.).

W świetle powyższych okoliczności podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia był nietrafny.

Niezasadnymi pozostawały również zarzuty dotyczące braku legitymacji czynnej powódki oraz nieważności umów najmu. W ocenie Sądu fakt, iż w treści umów cesji podano, że wierzytelności będące przedmiotem przelewu przysługują poszkodowanemu względem (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. nie przesądza o tym, że nie doszło do skutecznego przejścia uprawnienia do dochodzenia przedmiotowej wierzytelności wobec pozwanego. Po pierwsze bowiem, z przedłożonych przez powódkę dokumentów w postaci aneksów do umów przelewu wynika, że strony następczo sprecyzowały, że podmiotem zobowiązanym do naprawienia szkody jest Polskie (...) (k.76 – 79). Po wtóre, z treści samych umów cesji oraz wykładni tych kontraktów dokonanych w oparciu o wolę stron (którą Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków J. M. i M. B.) można było bez przeszkód wywnioskować, jaka wierzytelność była przedmiotem cesji, a w konsekwencji nie sposób było podzielić twierdzeń pozwanej, że umowa ta dotyczyła innej wierzytelności, niż dochodzona w niniejszym procesie.

Również zarzut dotyczący nieważności umów najmu nie znalazł potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym. Świadek J. M. wprost zeznał (k.112 – 112v, „według mojej wiedzy nic później nie dopisywano w szczególności wartości stawki”, „ja pewnie umowę cesji podpisywałem”, „ja skoro to podpisałem to widocznie się z aneksem zapoznawałem”), że na dokumentach obu umów widnieją jego podpisy oraz, że w chwili ich składania, umowy były w całości wypełnione. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności relacji poszkodowanego, a pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów podważających prawdziwość jego twierdzeń. Tym samym należało stwierdzić, że umowy te zostały zawarte w sposób ważny i skuteczny.

Przechodząc do rozważań dotyczących wysokości należnego odszkodowania, trzeba pamiętać, że w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. (zasada pełnego odszkodowania) do strat będących możliwym następstwem kolizji drogowej zaliczyć należy wydatki z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Jak bowiem przyjmuje się w orzecznictwie odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona przy tym uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej. Podkreślenia jednak wymaga, że nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane, istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, art. 362 i 826 § 1 k.c.). Na dłużniku ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji - gwarancyjnej ubezpieczyciela, co mogłoby prowadzić do wzrostu składek ubezpieczeniowych (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r. III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28).

W niniejszej sprawie wygenerowane zostały niewątpliwie koszty najmu pojazdu zastępczego w okresie od dnia 26 czerwca 2017 roku do dnia 29 sierpnia 2017 roku, a ich łączna wartość objęła kwotę 18.343,91 złotych. Istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia pozostawało ustalenie, czy wydatek tego rzędu był faktycznie uzasadniony. Innymi słowy, czy poszkodowany decydując się na najem pojazdu zastępczego nie naruszył obowiązku minimalizacji szkody, a więc zaniechania czynności mogących bezpodstawnie rozszerzać zakres odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż długość okresu najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego należy oceniać w kontekście rozliczenia szkody w pojeździe na zasadzie szkody całkowitej.

W przypadku odszkodowania ustalonego na zasadzie tzw. szkody całkowitej odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, co zasadniczo następuje po wypłacie odszkodowania (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., sygn. akt III CZP 76/13, Lex 1392609).

Wypłata odszkodowania poszkodowanemu za uszkodzony pojazd miała miejsce w dniu 20 października 2017 roku i dopiero od tego momentu od J. M. można było zasadnie wymagać podjęcia starań o nabycie nowego samochodu i sprzedaż wraku. Dopiero bowiem uzyskanie od ubezpieczyciela finansowej rekompensaty za zniszczony pojazd dawało mu realną możliwość zakupu innego samochodu, a to z uwagi na możliwość przeznaczenia na poczet jego ceny wypłaconych przez ubezpieczyciela środków finansowych. W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, że poszkodowany niewątpliwie miał prawo najmować pojazd zastępczy na okres do czasu wypłaty mu odszkodowania przez ubezpieczyciela. Jednocześnie jednak wskazać trzeba, że jak wynika z zasad doświadczenia życiowego nabycie nowego pojazdu wymaga podjęcia określonych czynności, przy uwzględnieniu obowiązku poszkodowanego podejmowania czynności zmierzających do zapobieżenia zwiększaniu rozmiaru szkody (art. 826 § 1 k.c.). Właściwym okresem, za który istnieje zobowiązanie do refundacji kosztów wynajmu samochodu zastępczego, powinien być zatem okres od dnia wynajęcia pojazdu mechanicznego w związku z jego zniszczeniem do dnia spełnienia świadczenia odszkodowawczego, z uwzględnieniem jednak okresu czasu niezbędnego dla zagospodarowania pozostałości powypadkowych oraz nabycia za wypłacone odszkodowanie nowego pojazdu. Wynika to z faktu, że naprawienie szkody powinno prowadzić do pozostawienia poszkodowanego w takiej samej sytuacji majątkowej, w jakiej znajdowałby się on, gdyby nie doszło do wypadku ubezpieczeniowego. Wypłata przez ubezpieczyciela odszkodowania, obejmującego różnicę w wartości uszkodzonego pojazdu sprzed i po wypadku, nie zrywa zatem adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem szkodzącym, a kosztami poniesionymi na najem pojazdu zastępczego przy tzw. szkodzie całkowitej, jeżeli nastąpiła ona zanim upłynął czas niezbędny do nabycia przez poszkodowanego nowego pojazdu (tak też Sąd Najwyższy w powołanej wyżej uchwale z dnia 22 listopada 2013 roku, III CZP 76/13, OSNC 2014/9/85, Lex nr 1392609).

W niniejszym stanie faktycznym poszkodowany zwrócił pojazd w dniu 29 sierpnia 2017 roku, a zatem jeszcze przed otrzymaniem odszkodowania od ubezpieczyciela, a więc w tym zakresie z pewnością nie naruszył ciążącego na nim obowiązku minimalizacji szkody. Jednocześnie należy zauważyć, że J. M. wynajął pojazd zastępczy następnego dnia po kolizji, zaś zgłosił szkodę ubezpieczycielowi ((...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.) dopiero po upływie 10 dni od zdarzenia. Tym samym, wskutek własnego zaniedbania wydłużył proces likwidacji szkody o 10 dni. Należy bowiem założyć, że gdyby dokonał zgłoszenia szkody niezwłocznie (w toku postępowania dowodowego nie przedstawiono jakichkolwiek obiektywnych przeszkód w tej mierze), to przy takim samym tempie rozpoznawania sprawy ubezpieczyciel wydałby decyzję kończącą 10 dni wcześniej.

W konsekwencji Sąd ocenił jako uzasadniony czas najmu auta zastępczego od dnia zgłoszenia szkody, tj. 5 lipca 2017 roku do 29 sierpnia 2017 roku, tj. 54 dni.

Uwzględniając ustaloną liczbę dni uzasadnionego trwania stosunku najmu oraz dobową stawkę czynszu najmu wysokość należnego odszkodowania wyniosła zatem 15.691,72 złotych (54 dni x 236,25 zł = 12.757,50 złotych netto

tj. 15.691,72 złotych brutto). Mając na względzie, że ubezpieczyciel wypłacił odszkodowanie w wysokości 4.651,68 złotych, Sąd uznał, że roszczenie powódki jest zasadne co do kwoty 11.040,04 złote (15.691,72 złotych – 4.651,68 złotych) i taką sumę zasądził na jej rzecz, zaś w pozostałym zakresie oddalił powództwo jako niezasadne.

Rozstrzygnięcie w zakresie odsetek Sąd oparł na treści art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym wierzyciel ma prawo żądać odsetek w przypadku, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. Należało również uwzględnić dyspozycję art. 14 ust. 1 ustawy o Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, a także treść art. 125 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, według którego Biuro, z uwzględnieniem art. 14 ust. 1 – 3, w przypadku, o którym mowa w art. 123 pkt 1, jest obowiązane wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni od dnia ustalenia państwa, w którym pojazd sprawcy jest zarejestrowany.

Należy jednak pamiętać, że w niniejszej sprawie szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi, a nie pozwanemu. Polskie (...) dowiedziało się o roszczeniu powódki dopiero z chwilą doręczenia pozwu. Nie można zatem przyjąć, by pozostawało w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia na rzecz strony powodowej w okresie wskazanym w pozwie, to jest w okresie, w którym nie wiedziało o jego istnieniu, a wiedzę tę posiadał jedynie podmiot prowadzący postępowanie likwidacyjne na rzecz zagranicznego ubezpieczyciela sprawcy (por. wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 10 października 2018 roku, sygn. akt XIII Ga 450/18, Lex 8982600). W konsekwencji Sąd stwierdził, że skoro do zgłoszenia szkody pozwanemu doszło dopiero w dniu 12 lutego 2021 roku (tj. w dniu doręczenia pozwu k.34a), to od tego dnia należało liczyć 30 – dniowy termin na spełnienie świadczenia, który upłynął w dniu 14 marca 2021 roku. Jako, że dzień ten przypadał w niedzielę, to zgodnie z art. 115 k.c. należało uznać, że upłynął on w dniu 15 marca 2021 roku. W konsekwencji Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia 16 marca 2021 roku, uznając, że dopiero w tej dacie pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia, zaś w pozostałym zakresie oddalił powództwo odsetkowe.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 1 in fine k.p.c., a więc zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia przyjmując, że powód wygrał proces w 78 % (11.040,40 zł / 14.026,61 zł). Koszty procesu wyniosły łącznie 7.984 złotych, w tym po stronie powódki – 4.367 złotych (750 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu – art. 13 ust. 1 pkt 6 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, 3.600 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego - § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa), zaś po stronie pozwanego 3.617 złotych (3.600 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego - § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa). Powódkę, zgodnie z powyższą zasadą powinny obciążać koszty w wysokości 1.756,48 złotych (0,22 x 7.984 złotych), skoro jednak faktycznie poniosła ona koszty w kwocie 4.367 złotych, to pozwany powinien zwrócić na jej rzecz kwotę 2.610,52 złotych (4.367 zł – 1.756,48 zł).

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.